

# Eve's waarheid

## Colofon

Copyright © 2023 voor deze uitgave  
Uitgeverij XL, Deventer

ISBN 9789046314500

NUR 302

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd  
en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,  
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van  
Uitgeverij XL, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met  
Uitgeverij HarperCollins, Amsterdam, Holland

Copyright © 2019 Muna Shehadi Sill

Oorspronkelijke titel: *Hidden Truths*

Copyright Nederlandse vertaling:

© 2019 HarperCollins Holland

Vertaling: Henske Marsman

Omslagontwerp: Zero Media GmbH, München

Omslagbeeld: Lookphotos.com, Image No. 198062 / FinePic®

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen  
[www.boekenmetgroteletters.nl](http://www.boekenmetgroteletters.nl)

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van  
de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor Mark, mijn man, mijn beste vriend  
en de leukste persoon die ik ken

# Hoofdstuk 1

*4 september 1970 (vrijdag)*

*Lief dagboek, ik schrijf de laatste tijd wat minder vaak, omdat ik nu Daniel heb en jou niet meer zo hard nodig heb om mee te praten. Ja, ik ben overspelig geweest! Vandaag zijn Daniel en ik niet alleen precies zes gelukzalige maanden getrouwd, maar ik schrijf je ook omdat ik, Jillian Croft, geboren Sylvia Moore, afkomstig uit het gehucht Jackman, Maine, een rol heb gekregen in een film van Steve McQueen! Ik heb zelfs een regel tekst: 'Is dat alles, meneer?' Zoals je ziet, ken ik de zin al uit mijn hoofd.*

*Ik heb een impresario en doe inmiddels zoveel audities dat ik mijn tijd voornamelijk lijk door te brengen in een vliegtuig of in LA. Daniel en ik zijn dol op New York, maar voor films moet je in LA zijn, en ik heb besloten dat ik daar carrière in wil maken, en vervolgens weer op het toneel wil staan wanneer ik naam gemaakt heb. Dus gaan we verhuizen! Daniel is al naar banen als theaterdocent aan het kijken. Hij is zo bekend en succesvol dat ik zeker weet dat hij snel iets vindt. Misschien de UCLA of CalArts. Ik vind dat hij zijn eigen acteerschool moet beginnen, maar hij zegt dat hij daar nog niet klaar voor is.*

*Bij ons volgende bezoek aan Californië gaan we een huis zoeken in... Beverly Hills! Ik kan het nog steeds niet geloven. Daniel zegt dat we beter meteen een groot huis kunnen kopen, omdat we een absurd hoog bedrag voor zijn appartement in New York krijgen en dat het best weer in vastgoed kunnen investeren, zodat we er geen belasting over hoeven te betalen. Hij is zo slim.*

*En ik ben zo opgewonden! Ik heb mijn ouders geschreven dat ik ga verhuizen en dat ik misschien een keer langskom. Ze hebben niets teruggestreven. Dat verwachtte ik eigenlijk ook niet. Sinds ik weggelopen ben, hebben ze op geen enkele brief van mij gereageerd. Twee jaar en ik ben nog steeds niet vergeven, behalve door mijn zus. Af en toe grijpt het me bij de keel. Wat voor moeder kan een kind uit haar leven wissen alsof het nooit bestaan heeft?*

*Als ik een baby zou krijgen, zouden ze mijn kind vast wel willen ontmoeten. Ik heb geen idee hoe ik dat ooit ga klaarspelen met mijn misvormde, onvruchtbare lijf, maar ik zweer met mijn hand op mijn hart dat ik er iets op ga verzinnen. Ik wil de kans krijgen om mijn kinderen te geven wat mijn moeder me nooit gegeven heeft.*

*Ik denk dat we allemaal in ons leven proberen recht te zetten wat er in onze jeugd verkeerd is gegaan.*

*Liefs, ik*

‘Gefeliciteerd!’ Eve viel de anderen rond de eettafel met het blauwe tafellaken in de seniorenwoning van haar vader en stiefmoeder bij, waar ze waren ter gelegenheid van haar vaders tachtigste verjaardag. Of eigenlijk, als je heel precies was, zijn twintigste verjaardag, aangezien Daniel Braddock op 29 februari was geboren. Eve, haar twee oudere zussen en hun stiefmoeder hieven hun champagneglas naar de vaderfamilias.

‘Dank jullie wel.’ Hun geliefde tiran was weer redelijk op gewicht na zijn beroerte deze zomer, en zijn spraakvermogen was sterk verbeterd, maar door zijn ziekte was hij wel sneller ouder geworden. ‘Ik wist niet zeker of ik deze verjaardag wel ging halen.’

Zijn vrouw Lauren, die net zestig geworden was, nam een slokje champagne. Ze zou dat nog een paar keer doen, en daarna zou ze het glas neerzetten en het de rest van de avond niet meer aanraken, omdat ze beweerde dat alcohol het slechtste in haar losmaakte. Eve vermoedde dat dat in haar geval betekende dat ze misschien het laatste theekopje niet zou afwassen.

‘Het gaat elke dag beter, Daniel.’ Lauren gaf hem een klopje op zijn rug. ‘Nog een paar maanden en dan ben je weer helemaal de oude.’

‘Nog een paar maanden en dan ben ik alleen maar ouder.’ Hij hief het glas naar iedereen aan tafel en

knikte. ‘Bedankt dat jullie gekomen zijn, meiden. Fijn om weer eens samen te zijn.’

‘Proost.’ Olivia, de oudste, keek haar vader stralend en vol aanbidding aan. Ze zag er dunner uit dan normaal, en moe, maar haar kleding en make-up waren zoals gebruikelijk tot in de puntjes verzorgd. ‘Je haalt je eenentwintigste verjaardag ook nog wel. Dan mag je eindelijk drinken, wettelijk gezien.’

‘Ik kijk ernaar uit.’ Haar vader grinnikte. ‘Rosalind, wat ik steeds vergeet te vragen: hoe is het met die jongeman van jou?’

‘Prima.’ Rosalinds gezicht gloeide. Haar korte bruine haar was in een flatteus model geknipt, waarbij haar mooie ogen goed uitkwamen. Ze was gestopt met het verven van haar haren in bizarre kleuren, maar haar zelfontworpen kleren waren nog steeds een afspiegeling van haar bonte kijk op het leven. ‘Hij is beelden van mij aan het maken.’

‘Met je kleren aan?’ Haar vader wist de vraag als een bedreiging te laten klinken.

‘Natuurlijk, papa.’ Ze schonk hem een engelachtige glimlach en knipperde met haar ogen. ‘Ik zou mezelf nooit ofte nimmer naakt aan Bryn tonen.’

Iedereen aan tafel proestte het uit. Rosalind was altijd een sterke vrouw geweest, maar doordat ze in het najaar haar biologische moeder had gevonden en Bryn had ontmoet, was het geen stoïcijnse kracht

meer, maar onweerstaanbare zelfverzekerdheid. Voor het eerst was deze kolibrie, zoals ze zichzelf altijd noemde, de rustigste en tevredenste van hen drieën.

‘Het gaat me er niet om dat hij het ziet.’

‘Zijn werk is heel smaakvol.’ Rosalind pakte over de tafel haar vaders hand. ‘Het wordt alleen voor achttien jaar en ouder.’

‘Hmpf.’ Haar vader zette zijn glas neer en wees met zijn wijsvinger in haar richting. ‘Trouw maar met hem. Dat zou je moeder ook goedgevonden hebben. Ze wilde zo graag dat jullie gelukkig getrouwd zouden zijn en kinderen zouden krijgen. Jullie hebben haar zo blij gemaakt.’

‘Lief dat je dat zegt, papa, dank je.’ Rosalind verstrakte en haar blik weerspiegelde wat Eve bij zichzelf voelde en wat ze bij Olivia zag. Niet lang na hun vaders beroerte waren de zusjes Braddock op informatie gestuit waaruit bleek dat hun moeder – Jillian Croft, de belichaming van vrouwelijke seksualiteit op het witte doek – geboren was met het compleet androgeen-ongevoeligheidssyndroom, wat betekende dat ze geen voortplantingsorganen had. Ondanks drie uitbundig in de openbaarheid vertoonde en kennelijk gespeelde zwangerschappen, overvloedig vastgelegd in fotoalbums en roddelbladen, had ze dus nooit van hen hebben kunnen bevallen.



Vorige herfst had Eve Rosalinds dappere zoektocht naar haar biologische moeder met belangstelling gevolgd, en ze was opgelucht geweest over de goede afloop, maar nog steeds had ze niet het verlangen om zelf ook op zoek te gaan. Olivia volhardde in ontkenning en weigerde erover te praten, zowel toen als nu.

‘Olivia.’ Lauren wierp een blik op haar en keek toen snel weer weg, een wonderlijk verlegen gebaar, alsof ze geen langdurig oogcontact aankon. ‘Hoe gaat het met je tv-programma?’

Eve keek gespannen naar Olivia, die onlangs had toegegeven dat haar kookprogramma aanvankelijk kijkers had getrokken die nieuwsgierig waren naar de dochter van de beroemde filmster, maar dat de kijkcijfers de laatste tijd waren ingezakt als een mislukte soufflé – leuke woordgrap.

‘Ik zit te denken om weer te gaan acteren.’ Zoals altijd toonde Olivia haar vader geen kwetsbaarheid, en Lauren al helemaal niet, die ze nog steeds niet had vergeven dat ze het lef had gehad haar moeders plek in te nemen. ‘Mijn impresario heeft drie rollen voor me: cougar, oude vrijster en milf.’

‘Wat is een milf?’ vroeg Lauren.

Hun vader antwoordde met een grijns: ‘Dat vertel ik wel als je wat ouder bent.’

Olivia leunde naar voren en wekte de indruk dat

haar gezicht vlak voor dat van Lauren was, ook al zat er nog een tafel tussen. ‘Het is een Engelse afkorting voor “moeder die ik graag wil...”’

‘Knuffelen.’ Eve glimlachte liefjes naar haar zus, die nog steeds op haar opgespoten lippen beet, klaar om de ware betekenis in haar stiefmoeders gezicht te spugen.

Lauren zei fronsend: ‘Walgelijk.’

‘Misschien.’ Olivia dronk haar glas leeg en pakte de champagnefles. ‘Maar op je achtendertigste zijn dat de rollen die je krijgt.’

‘Bijna negenendertig,’ zei Lauren.

‘Bedankt.’ Olivia vulde haar glas bij en ontweek Laurens blik. ‘Fijn dat je me er even aan herinnert.’

‘En we moeten ook het glas op jou heffen, Lauren, vanwege je zestigste verjaardag.’ Normaal was Rosalind de vredestitcher van het stel, maar deze keer besloot Eve deze taak op zich te nemen.

‘Die ze doorbracht aan mijn bed in plaats van op de Middellandse Zeecruise die we gepland hadden,’ zei Daniel verbolgen. ‘Die hou je nog van me te goed, Lauren.’

‘Het enige wat ik van je wil, is dat je weer op krachten probeert te komen.’ Lauren keek haar man vol aanbidding aan. ‘Die Middellandse Zee wacht wel.’

‘Zijn jij en mama niet op die cruise geweest om –’

‘Dus, Eve.’ Rosalind was zo verstandig een stokje te